

25 ANYS DE *PLUJA*

Pocs són els grups teatrals valencians que poden enorgullir-se de tenir més de vint-i-cinc anys d'existència. I menys encara els que han aconseguit en aquest temps una fama que vaja més enllà de l' àmbit local o comarcal. Com ha fet el grup *Pluja* de Gandia per exemple, que ha celebrat aquest fet la darrera setmana de maig. Es tracta, com ja podeu imaginar-vos d'un motiu d'orgull i de satisfacció per al grup mateix i per als qui ens considerem amics seus. I que, per això mateix, no podem deixar d'admirar-nos per aquesta capacitat de supervivència en un món -el del teatre valencià- on construir a llarg termini és una activitat ben poc sovintejada.

Com s'ho han fet? Com han estat capaços de resistir i, millor encara, de anar avant des de la seua ciutat ? De continuar no sols presentant espectacles infantils i per a adults, sinó també estimulant l'aparició de noves promocions d'espectadors i d'actors? Doncs simplement a base de caboteria. I és que, en efecte, els amics de *Pluja* són uns cabuts. Uns cabuts que s'obstinen a continuar apostant per un teatre en la nostra llengua quan aquesta retrocedeix alarmantment dels escenaris oficials... i no oficials. Que s'entesten a defensar un model de teatre entés com a servei públic, descentralitzat i per a tot el País (quants ens recordem encara del que significa realment això?). Que romanen fidels -críticament per suposat- a la seua forma d'entendre i fer teatre...

S'encabotinen en definitiva a ser coherents amb les seues arrels... encara que això desperte la incomprensió d'alguns, o de molts. La freda (i injusta per a mi) recepció, per part d'un ampli sector de la crítica de València (la capital, ai las!), del seu darrer muntatge, *March Trama* (original de Ximo Vidal, del propi grup) és una bona mostra del preu que cal

pagar per aquesta coherència amb una forma d'escriure i de fer teatre que a alguns els cau molt lluny de la seua sensibilitat, però que a d'altres ens toca de ple.